

ΠΟΛΛΑ άλλαξαν αυτές τις εβδομάδες - έλεγα την περ. Κυριακή. Ένα, όμως, δεν άλλαξε: το ΠΑΣΟΚ και, ιδιαίτερα, ο Αρχηγός του, που αποτελεί, άλλωστε, την πεμπτουσία του. Μ' όλο το πάθημα των εκλογών - και σαν τους βασιλόφρονες εμιγκρέδες της Γαλλικής Επανάστασης - «τίποτα δεν έμαθε, τίποτα δεν ξέχασε». Δεν έμαθε καν πως, κι εμείς οι άλλοι δεν ξεχνάμε όχι μόνο «τι σημαίνει Δεξιά», αλλά και «τι σημαίνει ΠΑΣΟΚ», τι έσπειρε και, προπάντων, τι θέρωσε αυτά τα οχτώ χρόνια...

Αποτέλεσμα αυτής της επίμονης α-μάθειάς του είναι ότι διατηρεί «αταλάντευτα» την ίδια νοοτροπία κι εφαρμόζει «κάθετα» και ακάθεκτα την ίδια τεχνοτροπία, τόσο προς τα μέσα του όσο και προς τα έξω του. Για ν' αληθύνει, πάλι, η ρήση του Κομφούκιου: «Αλλαγή: αυτό είναι που δεν αλλάζει ποτέ»...

ΕΤΣΙ, σε συνέδρια, δηλώσεις, συνεντεύξεις κ.λπ., ακούσαμε, ξανά και ξανά και ξανά, τον Πρωτοψάλτη και τους «αριστερούς» ή «κεντροαριστερούς» ψάλτες και κανονάρχες, να τερερίζουν τα ίδια «κοντάκια», τους ίδιους «εξορκισμούς», τις ίδιες «αυτοκριτικές» για «κατάχρηση και αλαζονεία εξουσίας», «αυταρχική σκέψη και συμπεριφορά», «εκφυλιστικά φαινόμενα», «ταύτιση κράτους, κόμματος και προσωπικών συμφερόντων», «κομματικό σωβινισμό και αμοραλισμό», «κρατικοποιημένο και απολιθωμένο κόμμα», «κυριαρχία του λαϊκισμού», «ανεπίτρεπτο ήθος και ύψος», «εχθυδαισμό της πολιτικής ζωής», «πατερναλισμό και παρεϊσμό», «αντι-δημοκρατικές διαδικασίες», «αντιφάσεις και αναξιοπιστία», «ακατάσχετη, στείρα παρελθολογία», «διπλή γλώσσα» και άλλες 777 πληγές του Φαραώ και των πυραμίδων του - που είναι, δέβαια, αληθέστατες, αφού τις ανομολογούν οι ίδιοι οι πρωθυερείς και παρατρεχάμενοι του.

Και ξανακούσαμε τα ίδια ευχολόγια και τις ίδιες δεήσεις, ήγουν πως για να γιαιρευτούν όλα αυτά, για να (ξανα)γίνει το ΠΑΣΟΚ σοσιαλιστικό κόμμα, είναι απόλυτη ανάγκη να «αναγεννηθεί, ανασυγκροτηθεί, ανασυνταχθεί, αναθεμελιωθεί», ν' αλλάξει «σκέψη, θέσεις, προγράμματα, λειτουργία, επιλογές, στρατηγική, πρακτική, ύψος, ήθος, πρόσωπο και πρόσωπα»!...

Μ' άλλα λόγια: το «κίνημα» - κατά τους ίδιους τους κινήματάρχες - έπεσε σε όλες τις αντισοσιαλιστικές, αντιδημοκρατικές, αντιλαϊκές αμαρτίες και πρέπει ν' αλλάξει άρδην και σε όλα - από την όψη ως το μεδούλι, απ' τη βάση ως τη δομή και το δώμα, απ' τα πρόσωπα ως τα ντουβάρια. Κι αναρωτιούνται, ακόμα και οι αφελέστεροι: πώς μπορεί ν' «ανακαινισθεί» κ.λπ. ένα χτίριο, που όλα τα υλικά του είναι έωλα, όπου τα πάντα είναι «προς κατεδάφιση» και, προπάντων, όπου πρωτομάστορης, μάστορος και τοιράκια μένουν οι ίδιοι, ενώ «πρέπει άφευκτα ν' αλλάξουν»!

Η απάντηση είναι πολύ απλή και πολύ γνωστή, δέβαια: Μετά απ' όλη αυτή την τελετουργία της «θαρραλέας αυτοκριτικής», οι ψάλτες ανέμελψαν πάλι και πάντα, τα ίδια δοξαστικά, πολυχρόνια, κεκραγάρια και μεγαλυνάρια στον Πρωτοψάλτη (και πρωτο-ένοχο, κατά το λέγειν τους), που, γι' άλλη μια φορά, τους «περιέγραψε» και τους περιτύλιξε, με τη συγκατάθεσή τους (πρόθυμη ή απρόθυμη, δεν έχει σημασία) και, προπάντων, με την απειλή πως θα χάσουν το κομματικό «παγκάρι»... Είχε, λοιπόν, πέρα για πέρα δικίο ο αυτός Πρόεδρος, όταν είπε πως η σύνοδος ξετυλίχθηκε σε «καθαρά πασοκικό στυλ». Ακριβώς: στο στυλ να λέγονται μερικές αλήθειες, να «τολμούνται» μερικές κατηγορίες, και τελικά ν' αναιρούνται απ' τις πράξεις...

(Πριν 45 χρόνια, μετά τη συμφωνία του Λιδάνου - όπου το πανίσχυρο ΕΑΜ είχε κάνει τεράστιες παραχωρήσεις στον Γ. Παπανδρέου και τον άγγλο πρεσβευτή Λήπερ - ο αρθρογράφος του «Ριζοσπάστη» Κώστας Καραγιώργης είπε με αυτο-οικτιμό: «Μπήκαμε όλοι στο σακί του Παπανδρέου!»... Άδικο είχε, λοιπόν, ο Μαρξ που έλεγε ότι «τα ιστορικά γεγονότα παρουσιάζονται δυο φορές - τη μια σαν τραγωδία, την άλλη σαν φάρσα»²; Μόνο που η τελευταία, η πασοκική, είχε τόση επιτυχία, ώστε παίζεται ξανά και ξανά στα θέατρα και στα θέρετρα των συνεδρίων...)

ΑΝΑΛΛΑΧΤΗ μένει και η τεχνική του παιχνιδιού των ευθυνών. Η πιο χαρακτηριστική φράση, σ' αυτή τη σφαίρα, ειπώθηκε πρόσφατα (28.7) απ' τον Πρόεδρο του «Κινήματος», πάλι: «Εγώ είμαι καλά, η οργάνωση του ΠΑΣΟΚ είναι άρρωστη». Ήγουν: «Για ό,τι κακό έγινε ή καναμε, για όποιες συμφορές πάθαμε, δεν φταιω ποτέ εγώ, ο πάντα «καλά», αλλά οι «μη καλά» της οργάνωσης. Όσοι αμφισβητούν τη δική μου ηγετική υγεία, είναι άρρωστοι, που πρέπει ή ν' αποδηθούν ή να «γιατρευτούν» με ασκήσεις, προσευχές και μετάνοιες». (Μερικοί, άλλωστε απ' τους απολακτισθέντες δείχνουν σημάδια «θεραπείας» και προσέρχονται «ζητιάνοι στην αυλή» ή στο προαύλιο του κόμματος...)

Αυτό το ηγετικό «ανεύθυνον» το συνοδεύει, πάντα, η απαραίτητη και πασιγνωστή ταύτιση του Αρχηγού με το Κίνημα, με το Πολίτευμα, με το Λαό, με το Έθνος όλο. Παράδειγμα, η δήλωσή του πως «το σκάνδαλο (Κοσκωτά) χρησιμοποιείται για να πλήξει το ΠΑΣΟΚ, τη χώρα και το λαό» ή πως η δίωξή του «υποσκάπτει βασικές αξίες της δημοκρατίας και την πορεία της χώρας»...

Ακόμα καλύτερα: ο κ. Παπανδρέου αυτοχρίζεται «θεσμός» - όπως όταν υποστηρίζει (διά γραφίδος του Γραφείου Τύπου του κόμματός του) πως τα έξοδα της μήνυσής του κατά του περιοδικού «Time» (που αφιέρωσε πολλές σελίδες στο σκάνδαλο Κοσκωτά) δεν πρέπει να τα πληρώσει ο ίδιος, αλλά το Δημόσιο (δηλαδή, εμείς πάλι!), «επειδή η μήνυση κατά του περιοδικού δεν έγινε μόνο για την προάσπιση της τιμής του προσώπου του, αλλά και του θεσμού του πρωθυπουργού και της ίδιας της χώρας» (15.7). Αυτή η αξίωση βρίσκεται σε απόλυτη συνέπεια με την πολύχρονη προεκλογική διακήρυξή του πως «Δεν υπάρχει κανένας θεσμός, εκτός απ' το λαό» (15.4). Αφού, λοιπόν, ο κ. Παπανδρέου ταυτίζεται με το λαό, άρα είναι θεσμός όσο και ο μοναδικός θεσμός λαός. Τα τρίτω τινί ίσα...

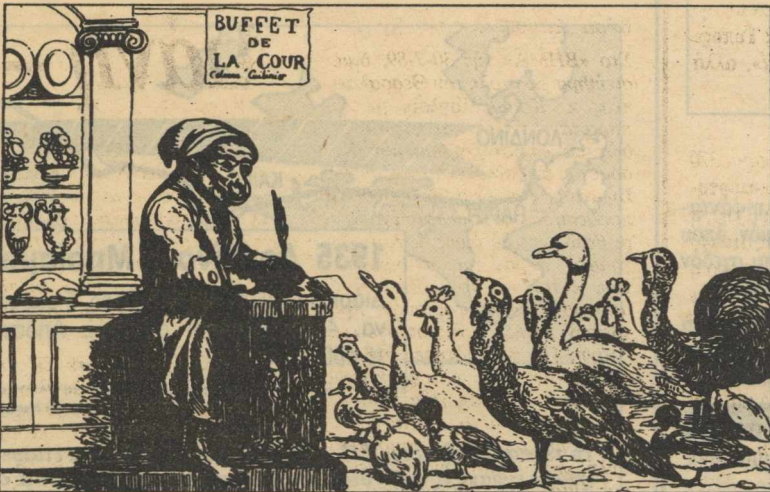
ΑΝΑΛΟΓΟΥ «συστήματος ιδιών», ανάλογο βεληνικού και πρωτοτυπίας, είναι και οι επικρίσεις κατά του «συμβιβασμού» Ν.Δ. - Συνασπισμού και κατά της κυβέρνησης Τζαννετάκη.

«Πρωτοφανή συναλλαγή χωρίς αρχές» χαρακτηρίσε τη συμπίεση ο κ. Παπανδρέου (1.7), αποσιωπώντας σκόπιμα πως «αρχή και αρχή και τέλος και σκοπός, της κυβέρνησης είναι η (αποτρόπαιη) κάθαρση. Αλλά, πέρα απ' αυτό, η περι αρχών ιεραρχία του σημαίνει πως, κατ' αντιδιαστολή, το δικό του κόμμα έχει αρχές. Να όμως όρχεται ο εκ

Μάριος Πλωρίτης

Η μη αλλαγή

Τα αυτά των αυτών τοις αυτοίς...

«Ο Πρόεδρος: «Αγαπητοί μου, σας κάλεσα για να μάθω με τι σάλτσα θέλετε να φαγωθείτε» - Οι σύνεδροι: «Μα δε θέλουμε να φαγωθούμε διάλου!» - Ο Πρόεδρος: «Η απάντησή σας είναι εκτός θέματος!»»
(Ανώνυμη γελοιογραφία για τη Συνέλευση των Προκρίτων του 1787, καθώς και για τις συνόδους Κεντρικών Επιτροπών κομμάτων, κινήματων κ.λπ.)

των «εν τέλει» του ΠΑΣΟΚ, κ. Γ. Γεννηματάς και δηλώνει πως «Με τη μαχόμενη πολιτική παρουσία (του Α. Παπανδρέου), το ΠΑΣΟΚ μπορεί να μετεξελιχθεί σε κόμμα αρχών» - άρα, δεν είναι τώρα, και το αν θα γίνει κάποτε, πιθανολογείται μόνο... Ταυτόχρονα, ο κ. Κ. Σημίτης διαβεβαιώνει πως «τελειώνει η περίοδος των αρχηγικών κομμάτων και αρχίζει τώρα η περίοδος των κομμάτων αρχών». (Μπορεί να διαφωνούν για τη χρησιμότητα της παρουσίας του αρχηγού, συμφωνούν όμως για την απουσία αρχών απ' το κόμμα τους!)

«Πρωτοφανής είναι - κατά τον κ. Παπανδρέου, πάντα - και η παραπομπή του επί οχτώ χρόνια πρωθυπουργού της χώρας». Αλλά ξεχνάει, πάλι, πως ο ίδιος διαδήλωνε ότι η κάθαρση πρέπει να μη διατάσει μπροστά σε κανένα, «όσο ψηλά κι αν βρίσκεται». Φυσικά, και κατά την πάγια «νομολογία» του, ο κ. Παπανδρέου εννοούσε όλους τους άλλους εκτός απ' τον εαυτό του - και δεν διάσασε να θυσιάσει τον «πρωτοσύγγελο» του κι ένα «διάκο» τον, για ν' αποφυγή ό,τι τελικά δεν απέφυγε. Το θλιβερό είναι πως αν δεν παραπέμφθαι ο τέω Πρωθυπουργός δεν πρέπει να παραπεμφθαι κανένας άλλος, αφού αυτός είχε την πρώτη ευθύνη. Κι όμως, το ίδιο το ΠΑΣΟΚ, με την ψήφο του στη Βουλή, παραδέχθηκε πως πρέπει να παραπεμφθούν δυο υπουργοί του. Όταν, λοιπόν, παραπέμπονται οι εντολοδόχοι, πώς δεν θα παραπεμφθαι ο εντολέας - καθώς είπαι, σωστά, στη Βουλή ο αποδιοπομπαίος, τώρα, «διάκος»;

Άει, ακόμα, ο κ. Παπανδρέου πως δεν είναι πρωτοφανής, ακόμα και στην Ελλάδα, η παραπομπή Πρωθυπουργού στο ειδικό δικαστήριο: το 1875, η Βουλή παρέπεμψε ολόκληρη την κυβέρνηση Βούλγαρη για αντιποίηση αρχής, πλαστογραφία κ.λπ., μ' επικεφαλής τον ίδιο τον Δημήτριο Βούλγαρη. Που είχε διατελέσει οχτώ φορές πρωθυπουργός στην εικοσαετία 1855-1875, και είχε γίνει διαδόχος για τον ανταρχισμό του («Έτσι θέλω, έτσι κάνω», ήταν το έμβλημά του), για τον αδιάστατο πατριισμό του και την αρπακτικότητα των «παλικαριών» του, καθώς και για τις εκλογικές «βίες και νοθείες» του. Ο Βούλγαρης δεν δικάστηκε (τον πρόλαβε ο θάνατος), αλλά δυο υπουργοί του (ο ένας ήταν και γαμπρός του) καταδικάστηκαν για δωροληψία και εκβίαση. Πταίσματα, δέβαια, μπρος στα σημερινά. Οπωσδήποτε, ουδέν καινόν...

ΔΙΟΛΟΥ πρωτοφανής, άλλωστε, είναι και η άμυνα-επίθεση του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ για τα σκάνδαλα. Τα περι «διεθνούς συναμοσίας των αντιδραστικών δυνάμεων εξωτερικού και εσωτερι-

κού» μηρυκάζονται για νουστή φορά και με την ίδια... πειστικότητα, αφού και πάλι οι φρικτοί συνωμότες μένουν ακατονόμαστοι («Δεν κάνω τον νετεκτίβ... Μπορεί να έχω υπόψη μου και κάτι παραπάνω...»). Αλλά δεν σκέφτεται ο κ. Παπανδρέου ότι, μη υποδείχοντας τους οικτρούς σκευωρούς, αφήνει ολότεια έκθετο τον εαυτό του, δηλαδή το κόμμα, δηλαδή το λαό, δηλαδή τη χώρα, αφού όλα αυτά είναι ταυτόσημα;

Διόλοι πρωτοφανείς, ακόμα, είναι οι καταγγελίες για την κρίσιμη κατάσταση της χώρας - καταγγελίες που, ως τις 18.6, ο τότε Πρωθυπουργός τις αποκαλούσε «προδοτικές κινδυνολογίες», ενώ τώρα που τις εκπέμπει ο ίδιος, έγιναν μεμιάς «εθνικές ανησυχίες»...

Η ιλαρότερη και φαρισαϊκότερη απ' αυτές είναι η προφητεία του για «μια πολύ επικίνδυνη θύελλα στην οικονομία, όσο κρατάει η ακυβερνησία». Αλλά μόνο αν θεωρεί αμνήμονες και κρετίνους τους ακροατές του, μπορεί ο κ. Παπανδρέου να ισχυρίζεται πως, για τη θύελλα που πραγματικά κλυδωνίζει την οικονομία μας, φταιει η σημερινή, μηνιαία ή τριμηνιαία, «ακυβερνησία» και όχι η οχτάχρονη σοφή διακυβέρνηση από το ΠΑΣΟΚ. Οι τραγικοί αριθμοί (2,5 τρισεκατομμύρια το συνολικό έλλειμμα... 500 δισ. το έλλειμμα των ΔΕΚΟ... εκατοντάδες δισ. οι ζημιές, τα χρέη και τα δάνεια των προβληματικών κ.λπ. κ.λπ.), η ουσιαστική πτώχευση της χώρας, είναι έργο της τωρινής «ανίερης συμμαχίας» ή του πασοκικού «ιερού λόγου» και της δήθεν «κοινωνικής» αλλά, πραγματικά, δημαγωγικότητας, κομματικότητας και αρπακτικότητας πολιτείας του;

Ο τόσο καταλαλημένος και λιθοβολημένος Ριχάρδος Γ' τ' ομολογούσε, τουλάχιστο, όταν μονολογούσε: «Κάνω εγώ το κακό, κι ύστερα είμαι ο πρώτος που βάζω τις φωνές ...και (προσπαθώ να) φαινομαι άγιος, ίσα-ίσα όταν κάνω χρέη διαβόλου»³...

Αλλά έεται συνέχεια...

1. Ιδιαίτερα πριν, κατά και μετά το συνέδριο της ΚΕ του ΠΑΣΟΚ (6-7.8), με συνεντεύξεις κ.λπ. σε πολλές εφημερίδες και ραδιόφωνα. Βλ. και τη συνέντευξη του Α. Παπανδρέου στον Ι. Πρετεντέρη, «Βήμα», 13.8.
2. «Η 18η Μαρμαίρ του Λονδολίκου Βοναπάρτη» (1882). Μεταφρ. Φ. Φωτίου, Θεμέλιο 1975, σελ. 15.
3. Σαίξπηρ, «Ριχάρδος Γ'», Πράξη Α', σκ. 3.

COMPACT DISC PLAYER CDP - M35

ΨΗΦΙΑΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΠΟΥ «ΑΚΟΥΕΙ» ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ SONY!

Η αξιοθαύμαστη πιστότητα ήχου του CDP - M35 της SONY είναι βασική προϋπόθεση. Επιλέγουμε εδώ μερικά μόνο από τα πολλά τεχνικά χαρακτηριστικά του:

- Ψηφιακό φίλτρο διπλής δειγματοληψίας (2fs)
- Ανεξάρτητοι μετατροπείς ψηφιακού/αναλογικού σήματος
- Δυνατότητα χειρισμού εξ' αποστάσεως με το προαιρετικό τηλεχειριστήριο RM - D 250
- Μνήμη τυχαίας επιλογής (RMS). 20 επιλογές
- 4 τρόποι επαναλήψεως (Ένα μουσικό κομμάτι, όλα, τυχαία επιλογή, ανάμειξη)
- 6 τρόποι ενδείξεως της χρονικής διάρκειας

SONY

ΜΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΗ

Επιλογή Αντιπροσώπων: Σ. ΠΕΤΡΟΣΕΒΑΣΙ Α.Β.Ε.Ε.
Αθήνα: Α. Κωνσταντίνου 193, Μαρούσι - Τηλ. 86623821, 8662172
Α. Συγγρού 135 - Τηλ. 9348559, 9338633
Θεσσαλονίκη: Βασ. Γεωργίου 17 - Τηλ. 859 413, 859 435
ΚΑΙ ΣΤΑ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ